

GÜNEY TÜRKMENLERİNE AİT
‘YAZICIOĞLU İLE SENEM’ TÜRKÜLÜ HİKAYESİNİN
ANLAM VE NESNE DÜNYASI

(Türkbilig/Türkoloji Araştırmaları, S. 2005/9, s. 40-66)

İsmail GÖRKEM*

Özet: *Bu çalışmada, sözlü edebiyat ürünlerinden olan ‘Yazıcıoğlu ile Senem’ türkülü hikâyesinin [halk hikâyesi] varyantları karşılaştırılarak incelenecektir. İncelenecek halk hikâyesinin nazım ve nesir kısımlarının birlikte yer aldığı varyantları olduğu gibi, sadece şiirlerden oluşan varyantları da bulunmaktadır. Kanaatimizce ismi unutulmuş/bilinmeyen bir türkülü hikâye musannifi tarafından, iki farklı Türkmen aşiretine mensup olan Yazıcıoğlu ile Senem arasında yaşanan olaylar hikâyeleştirilmiştir. Bu hikâye, kısa türkülü hikâyelerin [bozlak] ‘üçlü sistem’den oluşan yapısına göre değerlendirilecek; hikâyedeki sembolik anlamlar ile nesne dünyası açıklanacaktır.*

Anahtar kelimeler: *Sözlü kültür geleneği, Türkmen aşiretleri, Yazıcıoğlu ile Senem, kısa türkülü hikâye [bozlak], sembolik anlam, nesne dünyası.*

Summary: *The minstrel [short folk] tale of ‘Yazıcıoğlu ile Senem’ is one of the Turkish oral literature product. In this study the variants of this tale has been compared and studied on them. There are both prose and poem variants only poemvariants of this tale. I’m of the opinion that the events between Yazıcıoğlu and Senem, who are from the two different Turkoman tribes, has been narrated by an unknown minstrel. This tale will be studied with the ‘triple system’ which is the form of short stories [bozlak]. In addition the symbolic meaning and ‘world of objects’ which has taken part in this story, will also be studied.*

Key words: *Oral tradition, Turkoman tribes, Yazıcıoğlu ile Senem, minstrel tale [bozlak- short folk tale], symbolic meaning, objective meaning [world of objects].*

1. Giriş

Ülkemizde son zamanlara kadar Türk Halk Edebiyatı araştırmaları genellikle ‘metin yayını’ merkezli olarak devam etmiş; halkbilimi araştırmalarında sözlü kültüre ait özellikler zaman zaman göz ardı edilmiş, gerek âşıklara ait olan ve gerekse anonim nitelikteki edebî yaratmalar yazılı edebiyat yöntem ve teknikleriyle değerlendirilmiştir.¹ Araştırmacı-derlemecinin ele geçirdiği ‘metin’, tek ve değişmez bir metin gibi düşünülmekte, dahası Yunus Emre, Pir Sultan Abdal ve Karacaoğlan gibi isimler etrafında sözlü geleneğin oluşturduğu ‘mektep’ler göz ardı edilmekte ve bu sanatkarlar, yazılı kültür mensupları gibi ‘tek’ ve ‘değişmez’ birer kişi olarak düşünülmektedir. Halkbilimciler, bir folklor ürününün zaman ve mekân boyutunda ‘çeşitlenme’sinin [varyantlaşma], “onun sözlü gelenekteki uzun ömrünü göster[diği]” konusunda fikir birliği içerisinde (Kyvig-Marty 2000: 78). Türkiye’deki halkbilimi araştırmacıları da artık çeşitlenme

* Prof. Dr. Erciyes Üniversitesi . (igorkem@erciyes.edu.tr).

¹ İstisna mahiyette görülebilecek bazı çalışmalar için bk. Eberhard-Boratav 1953; Eberhard 1955; Boratav 1946, 1983; Özdemir 1992, 1993; Yıldırım 2001b, 2003, 2004.

meselesine bu açıdan bakmalı, inceleme ve değerlendirmelerinde, ‘yazılı edebiyat’ ölçütleri yerine ‘sözlü gelenek kültürü’ ölçütlerini kabul etmelidir.

Öncelikle, sözlü kültür geleneği dairesinde ‘metin’den ne anlaşılması gerektiği meselesi önem kazanmaktadır. Metni bir araya getiren unsurlar, ‘dil’, ‘müzik’ ve ‘mimik’lerdir.² Yazıcıoğlu ile Senem, metin olarak ‘türkölü hikâye’ mi yoksa ‘bozlak’ olarak mı adlandırılmalıdır? Bir edebî tür olarak ‘bozlak’ terimi, genellikle ‘müzik’ açısından belirli bir ‘makam’ı da ifade ettiğinden, ‘kısa hikâye’ niteliğindeki eserlerle karıştırılmaktadır.³ Bu sebeple, gerek ‘kısa’ ve gerekse ‘uzun’ olsun, içinde ‘müzik’ unsuru olan ‘anlatı’ niteliği ağır basan eserler için, ‘türkölü hikâye’ teriminin kullanılması tercih edilmiştir.

² Meseleyi burada ayrıntılı bir biçimde tartışmak yerine, görüşlerine büyük oranda katıldığımız Dursun Yıldırım ile Sulayman Turduyevîç Kayıpov’un tespitlerini aktarmakla yetineceğiz:

“... toplum hayatında yoluna devam eden bu metinlerin nasıl bir *metin* dokusuna sahip olduğunu görelim. Önce şu gerçeğin altını çizelim: İnsan için herhangi bir *söz* yok ise, herhangi bir *metin* de yoktur. Dolayısıyla kültür bir başka tanım ile, bir *söz ambarı* veya *sözel metin ambarıdır*.” (Yıldırım 2001a: 38. *abç.*)

“Sözlü gelenek eseri yazılırken değil, söylerken, sözlü şekilde meydana gelir ve sözlü olarak yaşamayı devam ettirir, seyredici ve dinleyici tarafından algılanır. Söylenmekte olan sözlü gelenek eserlerini kavramak için harfleri tanımaya gerek yoktur. Sözlü gelenek eserindeki bilgi, düşünce dinleyicilere *sadece dil ile değil, müzik ve mimik* aracılığıyla da iletilir. Bu eserlerde söz, müzik ve mimik yoğrulmuş, örtüşmüş, birleşmiş durumda bulunur. Sözlü gelenek eserlerinin bu özelliğine senkretizm denilir. Senkretizmi oluşturan herhangi bir unsur yok edilmişse,eserin güzelliği de eksilir, aslı gibi algılanmaz. Sözlü gelenekte, edebiyatta olduğu gibi ‘eserin son metni’ ya da ‘söyleyicinin son kararı’ denilen bir kavram yoktur. Sözlü gelenek eseri, varyantlı ve versiyonludur.(...) Sözlü eser, söylenmek ve dinlenmek amacıyla ortaya çıktığı için metin yapısında da farklılıklar vardır. Sözlü gelenek ürünü olan bir metnin malzemesi sadece dil değildir. Dil ile müzik ve mimik örtüşerek, sözlü eser metni oluşturulur. Metnin kompozisyonu da edebî eser kompozisyonuna da hiç benzemez. Tekrarlamalara çok yer verilir, alogizmlere (karmakarışıklıklara) ve retardatsiya (duraklama) elemanlarına sık sık rastlanır. Demek ki edebî eser ile sözlü gelenek eseri arasında oluşum, yaşam, kullanım, yapı, fonksiyon farklılıklarının olması kaçınılmazdır.” (Kayıpov 2002: 464. *abç.*)

“Sözlü gelenek ürünlerinin, yazınsal (edebî/literary) eserlerden farklı olarak, malzemesinin sadece dile dayanmadığı; aksine sözlü gelenek metninin, dilin ötesinde ses, müzik, hareket, mimik gibi önemli unsurları da bünyesinde bir bütünlük halinde bulundurarak meydana getirdiği bilinmektedir. (...) ...belli bir zaman ve mekân bağlamında ortaya çıkmış ve sonradan anonimleşmiş üslupla söylenen, söylenince çeşitlenen, hafızalarda canlı biçimde saklanan ve her ‘kullanımında’ yenilenmesine rağmen özünü kaybetmeyen *dinamik metin* özellikleri bilim adamlarının dikkatini daha asırlar öncesi çekmiştir.” (Kayıpov 2004: 36- 37. *abç.*)

³ Konumuz, bu tür metinleri ‘adlandırmak’ olmadığı için, bu hususta, son zamanlarda Gülay Mirzaoğlu tarafından yapılmış “Çukurova Bozlağı” adlı önemli bir çalışmanın ismini vermekle yetineceğiz. İsteyenler bu eserin konuyla doğrudan ilgili şu sayfalarına bakabilirler: Mirzaoğlu 2003a: 3, 5, 9-21, 40, 67, 70, 79-80, 85, 89. Mirzaoğlu, “...kendine özgü değişken bir anlatım yapısına sahip bu özel türün örnekleri için, *değişmeyen* ögesi olan ezgiyi vurgulayacak şekilde *hikâyeli türkölü* terimini kullanmak daha doğrudur” diyor. (Mirzaoğlu 2003a: 74). Bu tercihte ‘müzik’ unsuru ön planda değildir. Onun için ‘türkölü hikâye’ terimini kullanmak kanımızca daha doğru ve tutarlıdır. (‘Bozlak’ hk. bk. Görkem 2000: 8-9, 38, 41, 155; Görkem 2001: 38, 48, 71, 93, 375. ‘Türkölü hikâye’ adlandırması için bk. Görkem 2000: 7-9.)

Bu makalede, sözlü gelenekte halen yaşamaya ve yaşatılmaya devam eden Yazıcıoğlu ile Senem adlı türkülü hikâye, ulaşılabildiğimiz bütün çeşitlenmeleri bir arada düşünülerek, araştırılıp incelenecek; hacim bakımından ‘küçük/kısa’ olan bu eserdeki anlam ve nesne dünyası ortaya konmaya çalışılacaktır.⁴ Makalenin sonunda ise, somut olmayan kültürel mirasımızdan olan türkülü hikâyelerin müzelenmesine dair bazı teklifler yer alacaktır.

2. ‘Türkülü Hikâye’ye Dair Sorunlar (Oluşum ve Çeşitlenme)

Aşağıda, Yazıcıoğlu ile Senem hikâyesine ait metinler hakkında bilgi verilecektir.

a. Türkülü Hikâye Şeklindeki Metinler

EK 4’te yer alan türkülü hikâye, 1938-1941 yılları arasında Kayseri’de yaşayan Avşar Türkmenlerinden derlenmiştir. Derleyici Fahri Bilge, Yazıcıoğlu’nun biyografisini aydınlatıcı bilgileri de derlemeyi ihmâl etmemiştir (FB 426).

“Yazıcıoğlu” başlıklı metin, Çukurova’da yaşayan Cerit Türkmenlerinden olan bir kaynak kişiden derlenmiştir. Aktif taşıyıcı niteliklerine sahip kaynak kişinin ustasının, Çukurova yöresinin ünlü türkülü hikâye anlatıcısı ‘Ahmetçe’ olarak tanınan Ahmet Cehan olduğu bilinmektedir (Mirzaoğlu 1994).

“Yazıcıoğlu Bozlağı” adlı metin 2003 tarihinde derlenmiştir (Mirzaoğlu 2003b). Türkülü hikâyenin icracısı, bizim de tanıdığımız ve kendisinden derlemeler yaptığımız Erzincan/Yeşilkent’li [Hatay-Dört Yol] Tahsin Okatar’dır. Kendisi, profesyonel bir türkülü hikâye anlatıcısıdır. Onun da ustası, Cerit Türkmenlerinden olan Ahmetçe’dir. Hikâyeyi nesir ve türkü kısmı bir arada, bütün olarak anlattığı görülmektedir. Halbuki ustası Ahmetçe’nin şahsına ait şiir defterine, metnin sadece ‘türkü’sünü kaydettiği görülüyor (bk. Ek 2). Ahmetçe’nin bu tavrı, hikâyedeki ‘türkü’lerin ‘nesir’ kısmından önemli olduğu fikrini kuvvetlendirmektedir.

⁴ Kitap hacmindeki *Halk Hikâyesi Araştırmaları: Çukurovalı Aşık Mustafa Köse ve Hikâye Repertuarı* adlı eserimizde, bir kaynak kişiden derlenmiş beş türkülü hikâye metni, sırasıyla motif halkaları ve olay örgüsü, tema/konu, zaman, mekân, şahıs kadrosu, bakış açısı ve anlatıcısı ile anlatım tarzları bakımından tahlil edilmiş; daha sonra ise bu metinler dil ve anlatım özellikleri bakımından değerlendirilmiştir. Eserde, türkülü hikâye metinleri ‘halkbilimi’ ve ‘edebiyat bilimi’ yöntemlerine göre incelenmiştir (bk. Görkem 2000).

“Koca Tanır” başlıklı metin, 1940’lı yıllarda Çukurova bölgesinden derlenmiş olmalıdır. Metnin sonunda “yarım kalmıştır” ibaresi yer almaktadır. Metinde, hem türkölü hikâyenin ve hem de erkek kahramanın adının değiştiği görölmektedir (Kemal 1997a). Pasif taşıyıcı olan bir kaynak kişiden derlenen bir metin olması, bu sonucu doğurmuştur kanısındayız.

“Irgınlıoğlu” adlı metin de 1940’lı yıllarda Güney Türkmenlerinden derlenmiş olmalıdır. Metinde erkek kahramanın adı Irgınlıoğlu olarak verilmiştir. Bu isimlendirmenin, türkölü hikâye anlatıcı ‘Izgınlı Oğlu’ isimli Kahramanmaraşlı bir halk şairinin ‘anlatma’sı olmasıyla ilgili olduğunu düşünmekteyiz. [Belki de, Irgınlıoğlu’nun anlattığı metni dinleyen bir ‘pasif taşıyıcı’ Yaşar Kemal’e bu metni daha sonra bu şekilde anlatmıştır]. Aslen Çukurovalı olan ‘Ali Kozan’ isimli bu âşık, Kahramanmaraş yöresinde uzunca bir süre imamlık yapmış; şiirlerinde ‘Izgınlıoğlu’, ‘Behlöl Ali’ ve ‘Kul Pevlil’ mahlâslarını kullanmıştır. Türkölü hikâyenin sonunda, Yaşar Kemal, “hikâyeyi anlatanın son sözleri”ni de yazmıştır: “Zeytin’in [Kahramanmaraş] orada gene Tanır diye bir yer var. Irgınlıoğlu’nun emmeleri var şimdi. Hacı İbrahim Uşağı derler emmelerine. Tanır’da otururlar.” (Kemal 1997b). Bu bilgileri, Tanır’da doğrulamak mümkün olmamıştır.

“şerifoğlu’ndan” başlıklı metin, muhtemelen bir pasif taşıyıcıdan derlenmiştir. Kaynak kişi, Çukurova’da yaşamış, Tecirli Türkmen aşiretine mensup birisi olmalıdır (Kılıç 1976a).

“Aşık Hüseyin’den Senem Hikâyesi” isimli metin, Osmaniye-Kahramanmaraş yöresinin ünlü âşıklarından Elbistanlı Aşık Hüseyin anlatmasıdır. Anlatıcının türkölü hikâyeyi oldukça değiştirip yerleştirdiği görölmektedir (Kılıç 1966b).

EK 5’te yer alan “Yazıcıoğlu” isimli türkölü hikâye, Düziçi [Osmaniye] ilçesinden 1986 yılında, aslen Tecirli Türkmen aşiretine mensup Aşık Ali Altun [Kirik Ali]’dan derlenmiştir. Metnin nesir kısmı sağlam, fakat ‘türkü’ kısmı oldukça zayıf görünmektedir (bk. Ek 5).

“Senem’in Türküsü” isimli metni yazar, iki kaynak şahıstan dinlendikten sonra ‘nesir’ kısmını yeniden yazmış, türkü kısmını ise ‘gelenek’teki yaşayan şekliyle

* * *

Söz konusu hikâyeli türkü varyantlarının en eski kayıt [derleme] tarihi 1920’li yıllara kadar uzanmaktadır. Metnin çeşitlenmelerine bakıldığında, 1920-1998 arasında, Türkmen aşiretlerinin yaylak ve kışlak yurtlarında derlendiği anlaşılıyor. Metnin çeşitlenmeleri, Çukurova bölgesi ile Kayseri ve Kahramanmaraş’tan derlenmiştir. Çukurovalı kaynak kişilerin, Cerit ve ‘Tecirli’, Kayserili olanların ise ‘Avşar’ Türkmen aşiretlerine mensup oldukları görülüyor. Yakın geçmişte ‘Urum’ [Kayseri-Uzunyayla tarafları] ve Çukurova bölgesi, Türkmen aşiretlerinin yaylak ve kışlak yurtları idi. 1865-1866 yıllarındaki Fırka-i İslâhiyye hareketi neticesinde, metnin varyantlarının derlendiği Cerit, [metin derlenmemesine rağmen ‘Reyhanlı’] ve Tecirli Türkmen aşiretleri kışlak yurtlarına; Avşar Türkmen aşireti mensupları ise yaylak yurtlarına iskân edildiler (bk. Görkem 2001: 83-86).

Cönk ve mecmualarda ‘Yazıcıoğlu’ isimli bir şair ile ona ait şiirlere rastlanmaktadır. ‘Yazıcı’ mahlâslı ve adı ‘Mehmet’ olan, doğum tarihi belli olmayan, fakat 1451’de vefat ettiği bilinen bir tekke şairi daha vardır (bk. Uraz 1933: 93; Kocatürk 1955: 95). Bu şaire ait olması muhtemel olan iki şiir metni tespit edilmiştir (bk. *Millî Kütüphane*, cönk nu.: 2; 55 ve 164 numaralı şiirler). Fakat söz konusu şiirler, türkölü hikâye kahramanı Yazıcıoğlu’nun yaşadığı konar-göçer hayat ve bu hayat tarzına bağlı eserlerde görülen belli başlı özellikler ile uyuşmamaktadır. Bu sebeple, literatürde yer alan Yazıcıoğlu’nun, türkölü hikâye kahramanı ile aynı kişi olmadığı kanısındayız.

1940’lı yıllarda Kayseri T.C. Ziraat Bankası müdürü olan Fahri Bilge’nin, Kayseri’de yaşayan Avşar Türkmenlerinden Yazıcıoğlu hakkındaki tespiti ve bu tespite dayalı değerlendirmesi şöyledir:

“Yazıcı Oğlu’nun asıl adı ma’lûm değildir. Eğer ‘Tanır’ köy değilse, kendisinin nâm-ı müstearı olması mümkündür. Tahminen H. 1150 [M. 1737] senesinde doğan Yazıcı Oğlu, 1210-1215 senelerinde [M. 1795-1800] ber-hayatmış.” (bk. Ek 4).

Tanır, F. Bilge’nin de tahmin ettiği gibi, o zamanlar köydü; şimdi ise Kahramanmaraş-Afşin ilçesine bir kasabadır. Kaynak kişilerden yazdığı Yazıcıoğlu’nun 1800’lü yıllarda hayatta olduğu bilgisi de kayda değer niteliktedir. Mirzaoğlu,

Yazıcıoğlu'nu bir 'âşık/saz şairi' olarak adlandırıyor; bizce, bu yargı tartışmalıdır (Mirzaoğlu 2003a: 41). Bilindiği gibi, edebî eserleri meydana getiren sanatkârlar, eserlerinde “başkalarının ilgisini çekecek unsurları” ön plâna çıkarırlar. (Tural 1993a: 32). Anonim bir eser olan türkölü hikâyeye, arkasında bir “kollektif değerler ve normlar dünyası”nı barındırır. (Tural 1993c: 161). Bu dünyanın, belirli bir zaman aralığında Yazıcıoğlu ile Senem arasında yaşandığına inanılan ve “tarih olan” bir temele dayandırıldığı düşünülebilir (Tural 1993b: 75). Sonuç olarak, Yazıcıoğlu adını, metindeki ‘türkü’yü söylemesine bakarak, bir ‘saz/halk şairi’ olarak kabul etmemiz, pek mümkün görünmemektedir. Kanaatimizce, ismi sözlü gelenekte muhafaza edilmemiş bir türkölü hikâyeye musannifi, Yazıcıoğlu ile Senem arasında yaşandığına inanılan bir olayı, halk hikâyesi formunda düzenlemiş olmalıdır.

Kısa türkölü hikâyede ‘nesir’ kısmının niçin giderek zayıfladığı ve zamanla unutulduğu meselesi hakkında, şunlar söylenebilir: Ahmetçe'nin şiir defterine hikâyeli türkölünün adını “Yazıcıoğlu ile Senem Hatun Türküsü” olarak yazmasından onun, metnin ‘nesir’ kısmını önemsemediği sonucunu çıkarmamız mümkün değildir. Tam tersine, aktif taşıyıcı özelliklerine sahip olan Ahmetçe'nin anlattığı türkölü hikâyenin bir dizesini unuttuğunda, gece yarısı da olsa derhal atına binip köyüne gittiğini, orada defterine baktığını ya da köydeki bir bilenden unuttuğu yeri sorduğunu, 1998 yılında bize onun çırağı Tahsin Okatar anlatmıştı. Sanatkâr-anlatıcı [icracı], özellikle anlattığı ‘metin’lerdeki türkölülerin doğruluğu [özgünlüğü] üzerinde titizlenmekte, nesir kısımlarını ise sözlü gelenekten öğrendiği gibi ve ayrıca kendi katkılarıyla zenginleştirerek anlatmaktadır. Eski çağlardan beri sözlü gelenekte –ezgili- şiir, nesirden daha fazla önemsenmiştir. Kısa hikâyenin türkölü kısmı, ‘müzik’ ile sabitlenmiş ve ‘nesir’ kısmına oranla ‘değişmezlik’ kazanmıştır. Hikâyeli türkölü icracısı, türkölü kısmını mümkün olduğu kadar değiştirmeden söylemesiyle geleneğe bağlı kalıyor, ‘nesir’ kısmını anlatırken ise, kendi yaratıcılığını da işin içine katıyor. Böylece, ‘sabitlenmiş’ bir türkölü ekseninden ayrılmadan, ‘eser’i icra sırasında âdeta yeniden inşa ediyor. Sonuç olarak, şunu söylemek istiyoruz: Cönk ve mecmualarda Yazıcıoğlu ile Senem türkölü hikâyesinin sadece ‘türkü’ metninin yer alması, bu metnin ‘nesir’ kısmının zaman içerisinde unutulduğu anlamına gelmez. Çünkü, ‘türkü’ demek, aynı zamanda bir müzik âleti ve ezgi demektir. Türkölünün icra edilmesi, anlatıcı [sanatkâr] ve dinleyici çevrenin nazarında [gözünde], eserin nesir kısmının da canlanmasına sebep olacaktır.

! / " J++
 # + (+ # (+ ++'+
 ' + ! #) \$ A

,* -'. - - ./ (# 1 1 1 3# # 1# - 1 (6

? 3 4 3/ 4) +
 ++ 0) \$
) 3 4 \$ 5J
 %@@C9 %A%(A7<\$ G) 3 0+ # 4
 3/ 0++ +++4+ # 5J %@@C9 %:A<\$ "
 0 / 3 4 3 4 #
 \$?+ +##)

\$?+ 0 #
 # ' \$ 6) 3 4
 + ++ 3) 4
 3 + 4 5K#+ 78879 :8(:%<\$?+
) 0 + 0
) \$? + +
 # \$ - +)
 + +## 0+ # # / '
 '\$

& # * ' #+ - ! %B
 # 0) + 0 + # ' \$
 ! 1 2 0 6 #+ '

A J++ 0 9 4G# + # ++
 '! +\$&) + +
 '!) +) ++
 \$ ++ M ? 6 | 0 ; <
 * Q + \$?+ + +##
 # \$4 56 #+ 788B 9 AA\$ %<\$

bir “üçlü sistem”in bu tür metinlerde mevcudiyetini tespit etmiştir.⁶ Biz de söz konusu eseri, Mirzaoğlu’nun ortaya koyduğu bu sisteme bağlı kalarak inceleyeceğiz:

a. Türkülü Hikâyesinin ‘Nesir’ Kısmı

Yazıcıoğlu ile Senem türkülü hikâyesini, ‘nesir’ ve ‘nazım’ kısımları olarak, bir bütün halinde düşünmek lâzımdır. Nesir kısmında⁷ ‘anlatı’, ‘Yazıcıoğlu’ isimli bir bey oğlunun, çeşme başında su dolduran Senem ile karşılaşması, ikisinin birbirlerini beğenmeleri, aralarında bir sevgi ve aşkın doğması, sonuçta evlenmek üzere birbirleriyle sözleşmeleri şeklinde devam etmektedir. Araya giren engeller sebebiyle, bunlar birbirlerini ömürlerinin sonuna kadar hiç göremezler. Bir Ermeni çerçi, tesadüfen Senem ile karşılaşır; Senem ona Yazıcıoğlu’nu tanıyıp tanımadığını sorar. Tanıdığını öğrenince, Senem, Yazıcıoğlu ile aralarındaki eski ilişkiyi anlatır ve ona verilmek üzere bir hediye gönderir. Hediyeyi alan, iki gözü kör ve oldukça ihtiyarlanmış Yazıcıoğlu, coşkun bir biçimde ağlar ve bilinen ‘türkü’yü ezgisiyle birlikte söyler.

Metin, bir tek *tema* ve *konu* ekseninde şekillenmiştir. Bu, kısa türkülü hikâyelerin bir özelliği olarak düşünülmelidir. Türkülü hikâyedeki asıl temanın ‘sevgi’ ve ‘aşk’ olduğu görülüyor. Yazıcıoğlu Senem’e, Senem de Yazıcıoğlu’na âşıktır. Aralarında evlenmek üzere sözleşirler. Fakat araya ‘engel’ girer. Bu engel, metnin varyantlarında Fırka-i İslâhiyye’nin Türkmen aşiretlerinin ‘yaylak’ ve ‘kışlak’ yurtlarına göçmelerini engellemesi ve onları zorunlu iskâna tâbi tutmasıdır. Böyle olunca erkek ‘yaylak’ yurtlarında, kız ise ‘kışlak’ yurtlarında kalmış ve âşıkların birbirlerine kavuşmaları engellenmiştir. Kız ve erkek kahramanın ölünceye kadar başka birisiyle evlenmemeleri, ‘sözünün eri’ ve ‘sâdık’ aşık tipinin birer ‘somut’ örneği şeklinde bize takdim edilmektedir. Türkülü hikâyesinin ‘nesir’ ve ‘nazım’ kısımlarında yer alan ‘kalıp ifadeler’, eserde ‘estetik/güzellik’ endişesinin de ön planda tutulduğunu göstermektedir.

⁶ “1.Karasöz ile olayın veya durumun tasviri/biyografik bilgi ve açıklama, 2.Manzum metin/türkü ile duyguların ve düşüncelerin, yaşanan tasviri, 3.Sonuç, âkıbet hakkında söylenmiş sözler. Bozlak kahramanı ardından olanların anlatılıp hikâyesinin tamamlanması” (Mirzaoğlu 2003: 79-80).

⁷ Mirzaoğlu’nun bu kısım ile ilgili olarak tercih ettiği “karasöz” ve “karalama” terimlerinin doğru olmadığı kanısındayız (bk.Mirzaoğlu 2003a: 79, 83). ‘Karasöz’, ‘kara hikâye’ teriminden alınmadır. ‘Karalama’ ise, Çukurova bölgesinde bilinen ve söylenen, ‘şiiirin, içinde mahlâsın da yer aldığı dörtlüğünü söyleme’ anlamında ve ‘Karacaoğlan’ adından mülhem, ‘Karacalama’ terimi ile ilişkilidir.

Kitabına aldığı bir Yazıcıoğlu bozlağını değerlendiren Mirzaoğlu (bk. 2003b), eser hakkında şu tespitleri yapmaktadır: “... yayla hayatı, hikâyenin konusu ve olayını teşkil eden aşkın, hem başlamasına hem de ayrılığa ortam hazırlamış, sebep olmuştur. Bozlakta sahneler arası geçişlerde ... bazı söz kalıpları/formüller kullanılır” (Mirzaoğlu 2003a: 84).

Türkülü hikâyenin erkek kahramanı, metnin çeşitlenmelerinde ‘Yazıcıoğlu’ (Ek 5, Aydın 1999), ‘Yazıcı Mehmet’ (Mirzaoğlu 2003b), ‘Şerifoğlu’ (Kılıç 1976a), ‘Sarıları [Gaziantep-Kömürler] Mustafa’ (Kılıç 1976b), ‘Şerefli Beylerinden Yazıcı Oğlu Hüseyin’ (Özdemir 1998), ‘Yazıcı Oğlu Şeref Bey’ (Mirzaoğlu 1994), ‘Tanır’ (Önder 2000) ve ‘Koca Tanır’ (Kemal 1997a) isimleriyle yer almaktadır. Son iki adlandırma, kahramanın oturduğu yerin adından mülhemdir. Bu küçük farklılıklardan çıkan sonuç, ‘Yazıcıoğlu’nun Kahramanmaraş’ın Afşin ilçesinin Tanır köyünde [şimdi kasaba] oturan ‘Şerefli’ isimli bir bey ailesine mensup delikanlı olduğudur. Gözleri, “Senem’i düşününe düşününe” (Kılıç 1976a) ve “hasretle beklemek” (Kemal 1997a, Kılıç 1976a, Mirzaoğlu 2003b) sebebiyle kör olmuştur. O, sevdiği kız Senem’den yıllar sonra ‘haber’ ve ‘hediye’ gelince “gözlerinden dolu [tanesi] gibi döker”. Gözleri kör olanların göz pınarının da kurduğuna inanılır. Onun gözlerinden iri damlalar halinde yaş akması, bir anlamda aşkın kudreti sonucu olsa gerektir. Bir metinde o, “gözü görmez, kulağı duymaz, ocağının başında oturur, feleğe kahretmiş birisi” olarak anlatılıyor (Aydın 1999). Burada yer alan “feleğe kahretmek” deyimini yilgınlık ve çaresizliği ifade etmesi bakımından önemlidir.

Mursaloğlu/Mürseloğlu Türkmen aşireti beylerinden birisinin kızı olan ‘Senem’/ ‘Senem Hatun’, Reyhanlı Türkmen aşiretine mensuptur (Özdemir 1998, Mirzaoğlu 1994, Ek 4, Ek 5). Bu aşiret mensupları, daha sonraları, Hatay’ın ‘Reyhanlı’ ilçesine iskân edilmişlerdir.⁸ Bir metinde ise Senem (Kılıç 1976a), ‘Tanır’lı olarak ifade edilmektedir.

⁸ Reyhanlı Türkmen aşiret hayatında ‘kadın’ ve ‘genç kız’lar hakkındaki değerlendirmeler şöyledir:

“Türkmende kadın, erkekle eşit hakların sahibidir. Ana; sayılan insandır. Genç kız, yuvanın neşesi, şenliği ve şerefidir. Genç kız, evin en büyük kızı, hamarattır, çalışkandır. Türkmenin destanlaşan misafirperverliğinin yaratıcısı odur. Obanın en güzel kızı, göçlerin katar başlarıdır; yani kafilenin en önde yürüyen devesinin başını o çeker. Oymak beyleri, obalarının başkanları katar başı güzelini, itina ile seçerler; genç kız tüylü tozaklı, nesi varsa, al yeşil ‘elvan elvan’ elbiselerini giyinir, çevresi gıpta ile, hayranlıkla onu seyredir. Baş çeken güzel, evlenme çağındadır. Aşiretin gençleri etrafında pervanedir onun; ağır başlı, gülümsemesi bile kendilerini mutlu etmeye yeter.” (Mursaloğlu 1984: 118).

“Şakayı severler, süslü güzel kadınları vardır. Toplumda kadın itibarlıdır. Aşiret meclisinde yaşlı hatunlar söz sahibidir. Çadırların içi cennet kadar temizdir. Rengârenk halı ve kilimler (dokuma) genç kızın ve kadının övüneceği servetleridir. İftiharla anlatılırdı, ‘yüklüğünde iki karış, üç karış dokuması var’ derlerdi. Yani üst üste bükülmüş, yüklük denilen yatakların dikkatle dizilerek yığıldığı yer, bir baştan bir başa uzanan bir peykedir. Yatakların alt sırası, dokumanın istif edildiği yerdir. Dokuma halı, kilim, perde genç kızların güzel

Anlatıcının ‘pasif taşıyıcı’ olması sebebiyle, anlattığı metinde erkek ve kız kahramanların memleketleri yer değiştirmiş olmalıdır.

Bir diğer metinde Senem söyle tasvir ediliyor: “Kulakta asma küpe, yanı yönü Erzurum koyunu gibi, çok tatlı bi şey!” (Ek 5). Senem’in Erzurum koyununa benzetilmesi, onun ufak boylu ve etine dolgun bir Türkmen kızı olduğunu anlatmaktadır. Bu ‘genel’ tasvir, türkölü hikâye kahramanlarının ‘karakter’ olmaktan daha ziyade birer ‘tip’ olmaları ile ilgilidir (Eberhard 2002: 98). Bu kültüre mensup bir dinleyici iseniz, ‘yanı yönü Erzurum koyunu gibi’ ifadesini, ‘sevdiğiniz kız’ı merkeze alarak ayrıntılı bir ‘karakter’ olarak tahayyül edebilirsiniz. “Senem’in giydiği gene mi sarı” (Mirzaoğlu 2003b) ifadesi, çeşme başında ilk gördüğünde Yazıcıoğlu’nun onu ‘sarı’ veya ‘Frengi [Frenk] sarı’ elbisesiyle dikkatini çektiğini anlatmaktadır. Sarı renk, ‘ayrılık’ ve ‘hüzün’ demektir. Bu renk ifadesi, türkölü hikâyede daha sonra yaşanacak oldukça dramatik bir ayrılığa işaret etmektedir.

Bir metinde, konar-göçer Türkmen aşiretlerinin ‘bey çadırı’ ve oradaki müzikli ortam anlatılmaktadır: “Oğlan kızın çadırının önüne gelir. Kız.’ Ben Mursaloğlu’nun kızıyım. Sen fukara bir kimsesin. Aklını başına al. Akşam babamın çadırına uğra’ der. Mustafa akşam olunca beyin çadırına gider. Orada ateş yakılıp etrafına oturulmuş ve sıra ile orada bulunanlar türkölü söylemektedir. Oğlan türküsünde belli etmeden kızını övüyor. Fakat kız kendisine söylendiğini biliyor.” (Kılıç 1976b). Bey çadırı, herkesin konuk olduğu bir yerdir.

Türkölü hikâyede yer alan ‘Ermeni’, bir ticaret erbabı olarak, Türkmen coğrafyasındaki gerçek vaziyeti ile uygun bir haldedir. Çok eski tarihlerden beri eski adı ‘İskele’ olan İskenderun limanından İç Anadolu Bölgesine ‘tuz’ taşındığı bilinmektedir.

sanat eserleri sayılır. (...) Kadınlar temizlik ve güzellik sembolüdür. Saçları örgülüdür, altın ve gümüş saç bağları haşır haşır bellerine kadar iner. Sapsarı postallı ayaklarının bilekleri halhallıdır. Kollar burma bileziklidir. (...) Aşirete temizliği sebebiyle ‘Reyhan’ derler diye halk arasında bir lâf vardır. (...) Kadın elbiseleri çoğunlukla ipeklidir. Ayrıca lâhur şalı, kutnu kumaş, dibâ ve atlasır. Sırmalıdır; hele başlarındaki som sırma hotozlu fesler ve üzerine yerleştirilen çeşitli altınlar, birer kraliçe tacı değerindedir. Kadınlar saçlarına başlarına daima önem vermişlerdir. Başlar çeşit çeşit bağlanır: Kız başı, gelin başı, hatun başı bağlamak, kadınlar arasında ayrı bir güzel sanat ifadesini bulmuştur. Bellere gümüş ve altın kemer bağlanır. Bugün bile [1940’lı yıllar] Reyhanlı’da her geline altın bir kemer vermek usûldür. Gümüş veya altın saç bağı, bele kadar tatlı hışırtilarla sarkar. (...) Kızlar gelinler, düğünlerde saçlarını birçok incecik bölüklere bölerler ve her bölüğe rengârenk ipekli zarif ‘gazeke’ler bağlarlar (tülbent).” (Mursaloğlu 1984: 52-53).

Kahramanmaraş'ın 'Zeytin/Zeytin' kasabasında önceden Ermeniler oturmaktaydı. I. Dünya Savaşı esnasında tatbik edilen 'Tehcir Kanunu' ile buralardan ayrıldılar. Ermeni tüccar da, hayvanlarıyla tuz taşımaktadır (Ek 5); çerçilik/ aktarlık yapmakta, katır sırtında "sabun, yumak, karabiber" (Mirzaoğlu 2003b); aşiretler arasında kap-kacak satmakta (Kemal 1997a); Afşin- Amir [Reyhanlı] Ovası arasında sığır ticareti yapan bir tüccardır (Aydın 1999); aşiretler arasında kalaycılık yapmakta, kap kalaylamaktadır (Özdemir 1998). Türkmen aşiretleri arasında gezici ticarî faaliyette bulunan böylesi bir 'tip', gerçeğe uygundur. O, Senem'in çadırında -burada Senem'in mensup olduğu aile kastediliyor- 'Tanrı misafiri' olarak kalacaktır (Kemal 1997b). Türklerdeki 'misafir ağırlama geleneği', bu ifadede bütün özellikleriyle mevcuttur.

Senem'in çadırına misafir olan Ermeni, onun 'emanet/Tanrı emaneti' olarak verdiği 'kızılılık kirazı' (Mirzaoğlu 1994), 'belik' (Kemal 1997b, Kılıç 1976a, Ek 5) ve 'yüzük'ü (Aydın 1999, Özdemir 1998), 'selâm'ı ile birlikte Yazıcıoğlu'na ulaştırır. Türkçe'de "emanete hıyanet etmemek" deyimini meşhurdur; ayrıca 'selâm' kavramı ile ilgili olarak da, "önce selâm, sonra kelâm" deyiminin varlığı bilinmektedir. 'Kızılılık kirazı' ifadesi bize, "kan kustum, kızılılık şerbeti içtim de" atalar sözünü çağrıştırıyor. Senem demek istiyor ki, ben bu kadar yıldır sana olan aşkıma sadık kaldım ve için için acı çektim, bu durumu kimselere belli etmedim! 'Yüzük', çeşme başında ilk buluştuklarında erkeğin Senem'e verdiği bir nesnedir. Bu nesnenin armağan olarak geri gönderilmesi, Senem'in sözünde durduğunu anlatır. 'Belik' ise, "saçını ağ belik örererek beklemek" deyimindeki anlamı ifade ediyor. Senem, 'ben sabırla bu kadar yıl sana kavuşmayı bekledim, ümidimi hiç kaybetmedim' demek istiyor.

Bir metinde, "kama çuvalındaki 'kırklık', 'davar kırklığı'" ifadesi yer alıyor (Ek 5). Saçını ak belik olarak örmüş bir kadının davar/koyun kırkma makası ile "gölük [yük taşımaya yarayan at] kuyruğu gibi" kalın "beliğinin birini dibinden 'cirp' [diye] kes[mesi]" dinleyicide olağanüstü bir gerçeklik duygusu uyandırmaktadır. Geleneksel Türk halk kültüründe 'kadın' ve onun 'saç'ı, birbirinden ayrılamaz vaziyettedir. Sevdiği erkeğe ondan ayrı olarak yaşadığı hayatı, saç beliğini kesip armağan olarak yollayıp anlatmış

Günnerin birisinde vardı, duzunu çöşüncük [çözünce]: “Ulan şu Ta-rı amanatını elefım de teslim edfım” dedi. Vardı ki, ğoca köşkiye oturmuş, gözü yumuk öyle duruyo!..

' + # \$?+ !
) ' \$ -++ + \$ @

%?5 5)+ @ (%8

V # \$
1 2 3 ! ' 4
+ + 3 4 +##+ 3
1 2 + + + + + + + 1 ##+ +24
5 78879 D<\$

3 H !4 5 %
7 B C A<\$ - ! "H> !") # +##+ + + \$
- # ' ++ # 3 - 4
!H + 3 4 ! \$ - /
/ 3 4) ' \$* ' ##+ +
++ # U0 / (+ / \$K
++ ' 0) # + 0
++\$. #) +\$ &
U H H1 2 ' ()
* ' ##+ + !)# 0 ++\$
3. 0 4 \$

> ' + / 3 H 4 + # \$
I #) # #)

%@C8) 9 . & R '0 &# R

3/ K & # \$?+ + + + + \$* # \$ - Q A \$?+ \$* 6
\$ +) \$ P0++) +++ # # ! #
5 ' / < B \$ \$ + \$ & " 5 B C > K #
'++ ++' + \$ % \$ # + \$?+
) ' \$ 6 # + '++
0 \$ G #++ +0)) P+ + 0 + + \$4 56+ #+
%@;C9 77(7B<\$

%8_ ' # \$

gizli gizli acı çekmeyi anlatmaktadır. Artık, suyu gelmediği için çalışmaz hale gelmiş su değirmeninini “ark evi”, suyu olağanüstü bir oranda gelince, ağlamaya başlamış ve değirmeni su basmıştır. Değirmeni su basması ile, yaşı 100’e yaklaşan bir ‘ihtiyar’, yanındakilerin bilemeyeceği bir nedenle, hıçkıra hıçkıra ağlaması arasında bir ilişki vardır. Tıpkı Yazıcıoğlu’nun sevdiği kız ‘nazlı Senem’den gelen haber ve hediyesi sebebiyle

“*Kurban olam beliğinin başına/ Güneş vurmuş kemerinin kaşına*” (Ek 3, 5) ifadeleri, Güney Türkmenleri arasında oldukça yaygın olarak bilinen ‘Ezo Gelin’ ağıtındaki “*Ezo Gelin çık Suriye dağlarının başına/ Güneş ursun kemerinin daşına*” dizeleriyle büyük oranda benzerlik gösteriyor (bk. Karabaş 1999). Türkmen kızları eskiden bellerine, gümüş kakmalı kalın kemerler takarlardı. Onların kemerlerinin “kaş”larına [tokalarına] güneş vurduğunda, parıl parıl parlamaktaydı. Sözlü gelenek, Yazıcıoğlu ile Senem türkülü hikâyesindeki bu kalıp ifadeleri, Ezo Gelin ağıtına taşımış olmalıdır.

Yazıcıoğlu’nun “annac”ında [tam karşısında] oldukça yüksek Binboğa Dağları sıralanmaktadır (Ek 1, 3, 5). Türk sözlü geleneğinde ‘dağ’ motifi, sevgiliye kavuşmada en büyük engeldir. O, bu sıradağları, “kırcı ve boran”lı olduğu için aşamadığını söylüyor. Halbuki, yukarıda da değindiğimiz gibi, sevgililerin kavuşmalarına ‘engel’ olan şey, ‘Binboğa Dağları’ değil; Fırka-i İslâhiyye’nin yaptığı mecburî iskân, Balkan Harbi, I. Dünya Savaşı, Seferberlik ve kolera hastalığı idi. Bir delikanlının önüne bu unsurların ‘engel’ olarak konulması, pek mantıklı ve tutarlı değildir. Ama, bir hayli yaşlanmış olan sefil ve perişan bir âşğın önüne ‘engel’ olarak ‘dağ’ların konulması, dinleyicilerde duygusal ve dramatik bir atmosferin doğmasına yol açmaktadır.

c. “*Sonuç, Akıbet Hakkında Söylenmiş Sözler*”

Türkülü hikâyenin varyantlarından sadece 4’ünde ‘sonuç’a dair ifadeler yer almaktadır:

“Bulamazlar birbirini, gavaşamazlar. Şimdikiler olsa yayan geder bulur onu” (Mirzaoğlu 2003b).
 “Sonuçta, hiç evlenmeden ve birbirlerini görmeden, her ikisi de bekâr olarak öldüler.” (Kılıç 1976a).
 “Bunnar bu dünyada kavuşamazlar imiş. Lâkin âhirette bunların düğünleri olacak imiş.” (Mirzaoğlu 1994). “Böyle demiş.” (Ek 5).

Yukarıdaki ilk üç metinde ‘anlatıcı’ tarafından, anlattığı türkülü hikâyede yaşanan olaylar ile ilgili bir ‘hüküm’ verilmekte ve bir kanaat belirtilmektedir. Türkülü hikâye anlatıcısı, dinleyicilere, anlattığı metnin bittiğini anlatmaktadır. Aşıklar, bu dünyada kavuşamadıkları için, çok sıkıntı çekmişlerdir. Çektikleri sıkıntıların ‘mükafatı’ olarak, onlar için ‘melekler’ öbür dünyada düğün yapacaklar, sonunda Yazıcıoğlu ile Senem sonsuza dek orada mutlu bir şekilde yaşayacaklardır.

Bir “somut olmayan kültür”¹² örneği olarak kabul edebileceğimiz Yazıcıoğlu ile Senem türkülü hikâyesinin 13 varyantı bir arada düşünüldüğünde, bu folklor ‘ürün’ünün zaman ve mekân boyutunda ‘çeşitlenme’sinin, “onun sözlü gelenekteki uzun ömrünü göster[diği]” görüşüne katılmamak mümkün değildir. MacEdward Leach ve Henry Glassie yazmış oldukları *A Guide for Collectors of Oral Tradition and Folk Cultural Material in Pennsylvania* isimli kitapta [Harrisburg: Pennsylvania Historical & Museum Commission, 1968, s. 7-8] folklorun kültürü “taşıyıcı”, “şekillendirici” ve “kuşakların sağladığı içsel güç ve güzelliğe” sahip olduğunu kaydetmektedirler (Kyvig-Marty 2000: 78). Makalede bu özelliklere işaret edilmeye çalışılmıştır.

3. Öneriler

”[&-de]çM[”Mvari:([i”M]i”MeMK”-tç[KK”M-tici”ç2K”-([i”M]çS:şdm-i”Molaçi”M]i”MSK:-t
Makalenin sonunda, Türk halkbilimine ait ‘edebiyat’ eseri niteliğindeki ürünlerin

”[&-kşdt]SMK]n[şdt]-içKhyçKly”MÖKVKey-Mg”Mrim2Kt]SKhp]rçSK İKmp[[b]ie]]([ç]S]MKM

ama, bu tür eserlerin zaman içerisinde yazılı kültüre ait ‘tek’ metinlerinin oluşturulmasına ileride ihtiyaç duyulabilecektir.

4. Bu ürünlerin günümüzde ve ileriki dönemlerde ‘yaşatılabilmesi’ için Elmadağ [Ankara] ile Rakka [Suriye] arasındaki Türkmen yerleşim bölgesinin ‘folklor’, ‘sözlü tarih’ ve ‘yazılı tarih’ verileri yardımıyla, yakın geçmişte yaşanan konar-göçer hayat [‘yaylak’ ve ‘kışlak’] ve buna ait ‘şehir’, ‘köy’ ve ‘konalga’ yerlerinin tespiti yapılmalıdır.

5. Belirlenen bu mekânlarda, devletin ve yerel yönetimlerin de katkısıyla sesli, görüntülü ve ‘canlı gösterim’ niteliğinde olan ‘halkbilimi müzeleri’ kurulmalıdır (bk. Oğuz 2003, Ekici 2004).

6. Yerli ve yabancı turistler için, Elmadağ’dan Rakka’ya veya Rakka’dan Elmadağ’a kadar, en az bir haftalık, kültürel geziler ve turlar düzenlenmelidir.

7. Müzelerin kurulduğu bu mekânlar, belirli Türkmen ‘aşiret’ veya ‘boy’larınca asla sahiplenilmemelidir. Şayet bu yol izlenecek olursa, ‘aşiretçilik’, ‘memleket perestlik’ ve sonuçta ‘romantik milliyetçilik’ duyguları körüklenmiş ve halkbiliminin son tahlilde bir ‘senteze ulaşma’ amacı göz ardı edilmiş olacaktır.

8. Türk Halkbilimi uzmanlarının hazırladığı ‘türkölü hikâye’ ve ‘saz şiiri’ ‘metin’leri –ki bu metinler ‘yazılı kültür’ içerisinde ‘sabitleştirilmiş’ nitelikte olacaklardır-, Ortadoğu, Anadolu ve Balkan coğrafyasında, kültürel anlamda ‘Türk kimliği’nin inşası ve kuvvetlendirilmesinde bir ‘araç’ olarak kuvvetlendirilmelidir.

Kaynaklar

AHMET CEVDET PAŞA (1980) *Ma'rûzât*, (Yay. Hz.: Yusuf Halaçoğlu), İstanbul: Çağrı Yayınları.

AHMET CEVDET PAŞA (1986) *Tezâkir/21-39*, (2. baskı), (Yay.: Cavid Baysun), Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları.

AŞE XXVI: “Ahmet Şükrü Esen Defterleri”,

- KEMAL, Yaşar (1997a).”Koca Tanır”, *Sarı Defterdekiler/ Folklor Derlemeleri* içinde, (Hz. Alpay Kabacalı), İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, ss.253-254. [Kaynak şahıs bilgileri yoktur; fakat metnin 1940’lı yıllarda Çukurova bölgesinden derlendiğini söyleyebiliriz.]
- KEMAL, Yaşar (1997b).”İrginlioğlu”, *Sarı Defterdekiler/ Folklor Derlemeleri* içinde, (Hz. Alpay Kabacalı), İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, ss.299-303. [‘İzginlioğlu’ mahlûslu bir halk şairinin anlatması olmalıdır.]
- KILIÇ, Ahmet (1976a). “Şerifoğlu’ndan”, *Gâvurdağı Türküleri (1956-1976)* içinde, Osmaniye: Modern Matbaa, ss. 78-81. [Osmaniyeli Reşit Köker’den derlenmiştir.]
- KILIÇ, Ahmet (1976b). “Aşık Hüseyin’den Senem Hikâyesi”, *Gâvurdağı Türküleri (1956-1976)* içinde, Osmaniye: Modern Matbaa, ss. 82-84. [Kahramanmaraş-Elbistanlı Aşık Hüseyin’den Ali Kılıç tarafından derlenmiştir.]
- KOCATÜRK, Vasfi Mahir (1955). *Tekke Şiiri Antolojisi*, Ankara: Buluş Kitabevi.
- KYVIG, David E.- Myron A. MARTY (2000) *Yamışımızdaki Tarih*, (Çeviri: Nalan Özsöy), İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları.
- MİRZA OĞLU, F. Gülay (1994).”Yazıcıoğlu”, “Çukurova’da Yaşayan Cerit Türkmenlerinde Halk Hikâyeciliği ve Halk Hikâyeleri” içinde , (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ankara: Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, ss. 118-120. [Adana-Ceyhan’ın Günyazı (Veysiye) köyünden 1932 doğumlu Cerit Türkmen aşiretine mensup olan Abdurrahman Avcı’dan 1992 yılında derlenmiştir. Muhtemelen kaynak kişi, türkülü hikâyeyi Ahmetçe’den öğrenmiş olmalıdır.]
- MİRZA OĞLU, F. Gülay (2003a). *Çukurova Bozlağı*, Ankara: Binboğa Yayınları.
- MİRZA OĞLU, F. Gülay (2003b). ”Yazıcıoğlu Bozlağı”, *Mirzaoğlu 2003a* içinde, ss.168-170. [Hatay-Dörtöl/Erzin’de Ahmet Cehan [Ahmetçe]’in çırağı olduğunu söyleyen Tahsin Okatar’dan 14.04.2003 tarihinde derlenmiştir.]
- MURSA LOĞLU, Şemsettin (1984) *Büyük Reyhanlı Türkmen Aşireti Tarihi*, İzmir: Karınca Matbaacılık.
- OĞUZ, M. Öcal (2000).”Folklorda Yeni Yöntemler ve Aşık Edebiyatı”, *Türk Dünyası Halk Biliminde Yöntem Sorunları* içinde, Ankara: Akçağ Yayınları, ss.83-88.
- OĞUZ, M. Öcal (2002). “Sözeli Somutlaştırmak”, *Küreselleşme ve Uygulamalı Halkbilimi* içinde, Ankara: Akçağ Yayınları, ss. 68-75.
- OĞUZ, M. Öcal (2003). “Halkbilimi Çalışmalarının Yeni Dönemi: Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi”, *Millî Folklor*, S. 60, ss. 247-257.
- ÖNDER, Sema (2000). “Tanır Köyünden Ağıt”, *Kalktı Göç Eyledi’: Avşarların Tarihçesi ve Avşar Ağıtları* içinde, Kayseri: Laçın Yayınları, ss.104-105.
- ÖZDEMİR, Ahmet Z. (1998). “Senem’in Türküsü”, *Öyküleriyle Halk Şiirleri* içinde, Ankara: Ürün Yayınları, ss. 4-7. [Kayseri- Sarız Yeşilkent’ten 1326 doğumlu Mehmet Uydaç ve Kayseri-Sarız’dan 1930 doğumlu Hasan Gürbüz’den derlenmiştir.]
- ÖZDEMİR, Hasan (1992). “Yaşlıların Öldürülmesiyle İlgili Türkçe Halk Anlatıları”, *IV. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi Bildirileri, II. c. Halk Edebiyatı*, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, ss. 287-296.
- ÖZDEMİR, Hasan (1993). “Şarabın İcadı ve Dört Vasfı”, *Türkoloji Dergisi*, c. XI, S. 1, Ankara: AÜ. DTCF Yayınları, ss. 135-160.
- ÖZMEN, Mehmet (1998). “Hatay-Erzin’de ve Genel Olarak Anadolu’da Değirmen ve Değirmencilikle İlgili Kelimeler”, *Erdem* [Ankara], c. XIV, S. 14: 463-501.
- TURAL, Sadık (1993a) “Tarihçinin Edebiyat Dünyasından Alması Gerekenler veya Metoda Ait Düşünceler”, *Edebiyat Bilimine Katkılar* içinde, Ankara: Ecdâd Yayım-Pazarlama, ss.27- 45.
- TURAL, Sadık (1993b) “Tarihî Gerçeğin Edebîleşmesine Dair Notlar”, *Edebiyat Bilimine Katkılar* içinde, Ankara: Ecdâd Yayım-Pazarlama, ss.69- 77.
- TURAL, Sadık (1993c) “Edebiyat Bilimi’nin Bir Dalı: Edebiyat Sosyolojisi”, *Edebiyat Bilimine Katkılar* içinde, Ankara: Ecdâd Yayım-Pazarlama, ss.155- 176.
- URAZ, Murat (1933). *Halk Edebiyatı, Şiir ve Dil Örnekleri*, İstanbul: Semih Lütfü, Sühûlet Kütüphanesi.
- YILDIRIM, Dursun (2001a). “Türk Sözel Kültürü

7%

? & 1 2 - /+ + \$ V + \$?
\$. 1 # # \$2\$ B8\$A\$ @B@\$
%\$? ! -
! !
& 0 #
-++)#
7\$- # /
E
* # +)
-++)#
B\$& '
G+)#
+
C\$.+ #
! + +
X
> +
A\$& ' ? # #
& 1 2'
* '#+ Q / #
'

5L? A;; \$ C(A<\$

H%

1*&ONMN K_YP2

%\$? ! -
G !
& 0+ #
-+)# #
7\$- # 0
E !
* # +)
-++)# #
B\$& ' 1 2
- !)#
& #
C\$ +/ #

Oğlu'ndan bir türlü geçememiş. Bununla beraber ikisi de başkalarıyla evlenmemişler. Fakat ihtiyaşlamışlar. Bir gün Tanır halkından biri Reyhanlı aşiretinin olduğu mahallere çalışmaya gitmiş. Tesadüfen Senem'in çadırında misafir kalmış; Senem, misafirine nereli olduğunu sormuş; misafir de cevaben 'Tanır' köyünden olduğunu söylemiş. Senem, Yazıcı Oğlu'nu sormuş. Misafir de: "Kylmzdr, bilirim" demiş. Hlini sormuş. "Gözleri kapandı. İhtiyaşladı. Yerinden kakamıyor, oturuyor" demiş. Senem de bu sözü duyunca teessrnden ağlayarak misafirine: "Yazıcı Oğlu'na Reyhanlı aşiretinden Senem denen kadının evinde yattım. Seni çok sordu. Sana selmı var. Ben de kendisi gibiyim. Sen söyle, o beni bilir" demiş. Tanırlı yazın köyüne dönünce, Yazıcı Oğlu'na söylemiş. Yazıcı Oğlu da bu haberi alınca ihtiyaşlıktan cş u hurşa gelmiş, bu türküyü söylemiş.

Sarız nahiyesinin [...] köyünden [...] Senem adlı bir kadına alka peyd etmiş. Bur[a]daki türküyü onun için söylüyor.

Yazıcı Oğlu'nun asıl adı ma'lm değildir. Eğer Tanır köy değilse, kendisinin nm-ı mstearı olması mümkündür.

Yazıcı Oğlu herhalde 1210-1215 [m. 1795-1800] senelerinde ber-hayatmış.

(FB 426, s.220).

EK 5:

YAZICI OĞLU

(şimdi efendim), zamanında Yazıcı Oğlu der[ler] bir adam vardı. Bu Yazıcı Oğlu çok zengin idi. Bunun da bir oğlu var, oğluna da diyolar Yazıcı Oğlu diye. Adamağaz öldü, aylesi öldü. Del.đanlı [delikanlı] tek đaldı; ğonu ğo-şu toplandılar: "Ulan ğardeşim seni- evi- iss-z đaldı. Gedek sa-a bir kimin ğızla-1 derse- onu bitirek [dnr gidip söz keselim]." "Yook!.. Daha benim alacağ olduğum ğız anasla-dan doğmayık" dedi. Etme dutma deyi ne đadar zor ettilerse [de] đabal etmedi.

Ata biner attan ener bu.

Bir gün ata bindi, yaylal.đ. doğru gitti. Vardı ki bir đara çadır yayılmış, ama öte yanı beri yanı yok. Punarı- başına vardı edem, aha!.. Attan endi, dizgini aldı; hayvanı sularkan öteden bir ğız çıktı emme; đula- asma küpe, yanı yönü Erzurum ğoyunu gibi, çok tatlı bi şey!.. Geldi, satırını [su kovasını] doldurmaya durdu. Buna şöyle bakıncak, ağzını- suyu boşandı herifi-. Aydını ğızı!..

"Evlı misi-, beker misi-?" deyi sordu ğıza; ğız da dedi ki: "bekerim" dedi. "Seniğlan evlensek olmaz mı?" dedi; ğız şöyle baktı, dedi ki "ayıp ayıp" dedi. "Benim đantime göre sen bir ağa oğlu ğımı [gibi] bir adamsı-" dedi. "Benim gibi bir aşiret ğızıyna- đırđır mı geiyo-, yazıkklar olsun sa-a!" dedi. Satırı doldurdu getti.

(Erkekler de böyle şeyde sndk olur sndk!..) O zaman (efendim), tekrar adam eve getti. Alavı sardı [aşk ateşine tutuldu]; bir iki gün so-ra bi daha geldi; ğız dl [oğlanı] görünce gene geldi ora[ya]. Gene atı- feln suladıktan so-ra, (ğızla- adı da Senem), dedi ki: "N'ettin hatın?" dedi; "sana geçende bir söz dedim idi" dedi. Dedi ki: "Hakikaten Allah'ın adıyna- almak mı istiyo-, yo-sa benim inen vakıt mı geiriyo-?" dedi. "Yook!.. Allah'ın emriyinen almak istiym." "Eyi yleyse, şöyle bir vaad edek senne" dedi. "Nasıl?". "Ben senden başkasına varmamıya Allah indinde yemin ediyem. Sen de et, benden başkasını alma[maya]" diye. Orda tapıkladı [atı mahmuzladı], ayrıldılar.

Adam genç!.. (şimdiki gibi, efendime söyleyim, böyle hayasızlık da yok!..) O vakıt bir utangaçlık var!.. İlle şu ğıza ba-a du-ur [dnr] gedi- diye denmez de yanı!.. Ulan şu-a deyim, bu-a deyim diye tepizlenirken gene alevi sardı. Hele varım şunu bir daha görüm. Eee!.. Geldikine adırı skmşler, gcmşler getmişler. O yanna seğirtti, bu yanna seğirtti; yok arkadaş!.. Ne yanna göçtükleri belirsiz!..

Adam đaldı şindi. Ulan bu sene getti, işallah bu yeni sene gene gelir bura!.. Böyle v-dimiz var. Eee, bi yere de gedemez!.. şora varmadan soyallar adamı, dağ daş eşkiya!.. Senede geldi yokladı, senede geldi yokladı. Adam ihtiyaşladı getti; yok, bi daha gelmediler!..

Adam evlenmedi. O dşnceyne-, dşn dşn bunun gözünün ikisi de kr oldu; o Yazıcı Oğlu'nun!..

O vakıt şu [Hatay-Dörtyol] Payas'tan alıllarmış duzu. Vapurla gelirmiş de, ordan geder herkeş burdan glkle [yk hayvanı at] herkeş duz getirirmiş!.. İri duz!..

Ermeni'ni- birisi duz deye gelmiş bura!.. Ermeni geldi, burdan duzu aldı. [Osmaniye] Toprakkale'nin ora geldi ki ağşamla, orda bir çadır var!.. "Yahu şu çadıra şapsam, Allah rızası için misevir [misafir] almazlar mı?". Vardı ki, bir đarı oturiye. *Bi tek diş galmiş ağzında telđraf dir gimi*; đarıya sylediyidi, "abov yavrım" dedi. (Onun Ermeni olduğunu bilmiye ye!..) "Sen Ta-ın misevirisi-, niye almak?" dedi. Orda đaldı bu.

*

[...]: Metinde birer kelimelik boşluk vardır.

1a. Senem'den: yrimden. [zeri çizilmiştir.]

c. ayağı: suları. [zeri çizilmiştir.]

d. su geldi de: suyu geldi.

3b. Cş etti de gönül meydana oynar. [zeri çizilmiştir.]

d. Tatlı tatlı söylemeğe başladı [zeri çizilmiştir.]

4b. Neler geldi sevdiğimi- başı-a/ ölümden ferman geldi başıma [zerleri çizilmiştir.]

5b. kırırcı boran belleri: bellerini- yolları [zeri çizilmiştir.]

d. yaz: şaz [şad].

Garı uvak [ufak] uvak sormıya durdu. “Nerelisi; nerden gelip nereye gidiyen?”. Albustannı [Elbistanlı] olduĝunu ve duz deye gelip geri gettiĝini syledi.

“Bir adam sorsam, tanı mı ola?” dedi. “Kimmiş?” dedi. “Yazıcı Oĝlu der bir adam vardı; evlendi mi, duruyo mu?” dedi. Ermeni de bilirmiş, “duruyo” dedi. “Evlenmedi mi?” dedi. “Evlenmedi; görse çok perişan şindi. Gözleriyi ikisi de kör oldu” dedi. “Kör mü?” dedi garı. “Hee!..” Garı kaktı, ğama çuvalından ğırkılık varmış, davar ğırkılığı; ğırkılığı getirdi. (Şimdiki ĝimi makas da yok!..) Garıda her belik var, bir gölük ğuyrū ĝimi!.. Belfni birini, dibinden ‘cirp’[diye] kesti. Bunu da bir kötūce çapıdına sardı.

Dedi ki: “Bu Ta-rı amanatı; elet Yazıcı Oĝlu’na ver!” ‘Kim verdi’ der ise “Senem verdi de” dedi. (Gızın adı Senem dedik ya!..) Gâvır, cebini en iyi gerekli yerine ğoydu belî [beliĝi].

Ğünnerin birisinde vardı, duzunu çşüncek [çşünce]: “Ulan şū Ta-rı amanatını eletim de teslim edim” dedi. Vardı ki, ğoca köşiyeye oturmuş, gözū yumuk öyle duruyo!..

“Emmi, emmi!..”. “Ne diyo?” “Sa-a bir amanat getirdim, amanat!” dedi. “Ne amanatı oĝlum?”. “Ben bilmiyom” dedi. “Ver bahlim ver”. Elinden aldı ğoca bunu, gümüşleri mümüşleri çşdi. Uzattı ki, bir avrat saçı!.. “Kim verdi bunu, kim verdi?” dedi. “Eski nişannı Senem verdi, Senem” dedi. “Daha ben yolunu bekliye ölene ğadara, ille durması gelsi diyo” dedi. “Hı hı hı” dedi ğoca. Deyn baĝlı, deyn baĝlı!.. Deyn aldı ğoca, aĝlar, gözünden yaş çıkmaz!..

Aldı sazi, diyn sözü baĝlim ne dedi:

1.(Dost gene) bir habar geldi de nazlı Senem'den (aman Senem'den)

Deli gönül şad olmiya başladı
Akmazıkan da kör pu-arı suları (aman suları)
Su geldi de çağlamıya başladı

2.Gurban oluyum da beliyi başla
Güneş vurmuş telleriyi ğaşı-a
Senem dĝmiş yetmiş seksen yaşına
Beniĝi da yüz olmiya başladı

3.Senem'i derse de geydiĝi sarı
(Aman) ölmeden yüzünü (de) göreydim bari
Yedi sene oldu da Senem'i göremem ğayrı
Yavaş yavaş yüz olmiya başladı
(Kör oldu gözlerim de Senem'im varamam ğayrı
Yavaş yavaş söz olmiya başladı)

4.Yürsek olur da şū daĝları bedeni
Duman çkmüş görünmüyor yolları
Size m-ĝlüm da Yazıcı Oĝlu'nu halleri
Goca Tanır yaz olmiya başladı

Böyle demiş.

(Görkem 1986).